

Repræsentanter for enhver forening, hvis medlemmer er berørt af varslede eller iværksatte arbejdsstandsninger, vil have adgang til ved personligt fremmøde for voldgiftsretten at fremsætte deres synspunkter.

§ 3. Voldgiftsrettens kendelse er endelig. Kendelsen, der skal være motiveret, vil være at afsige senest den 20. maj 1955.

§ 4. Angående procesmåden, rettens sæde m. m. skal bestemmelserne i §§ 6, 8, 9, 11, 12, 13, 14, stk. 1, 15 og 16, 1. punktum, i loven om den faste voldgiftsret med de fornødne lempelser være gældende.

§ 5. Arbejdsstandsninger indenfor de af denne lov omfattede overenskomstområder er efter lovens ikrafttræden ulovlige efter samme regler, som gælder, når der foreligger overenskomst mellem parterne.

§ 6. Forsåvidt voldgiftsrettens kendelse ikke efterkommes, vil dette være at behandle som brud på overenskomstforhold og vil således ligesom sager iøvrigt vedrørende brud på de af denne lov omfattede overenskomster kunne indankes for den faste voldgiftsret til påkendelse og eventuel ikendelse af bod og erstatning. Tilsvarende regler gælder i tilfælde af overtrædelse af bestemmelserne i § 1, stk. 2, 2. og 3. punktum.

§ 7. De med voldgiftsrettens nedsættelse forbundne udgifter afholdes af statskassen.

§ 8. Denne lov, der kan stadfæstes straks efter vedtagelsen, jfr. grundlovens § 42, stk. 7, træder i kraft straks.

I bemærkningerne til lovforslaget hedder det:

„I det af statens forligsmand den 18. maj 1954 fremsatte *mæglingsforslag* til fornyelse af de mellem arbejdsgiver- og arbejderorganisationerne indenfor landbrug og hermed beslægtede områder afsluttede overenskomster indeholdtes bl. a. bestemmelse om, at forbundene, uanset at overenskomsterne iøvrigt blev forlænget for to år, havde adgang til opsigelse allerede efter eet års forløb, d. v. s. til 1. april 1955, såfremt der ikke inden den 1. marts 1955 var blevet gennemført en lovmæssig regulering af arbejdstiden.

I slutningen af december 1954 og i slutningen af februar 1955 blev overenskomsterne opsagt af forbundene til ophør den 1. april 1955. Da der ikke under de herefter stedfundne forhandlinger er blevet opnået enighed mellem parterne om en fornyelse af overenskomsterne, og der heller ikke inden 1. marts 1955 var blevet gennemført en lovmæssig regulering af arbejdstiden, blev der fra forbundenes